

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Giudice di pace di Mestre — Άμεση εφαρμογή της οδηγίας 2008/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών (ΕΕ L 348, σ. 98) — Ερμηνεία του άρθρου 2 της εν λόγω οδηγίας — Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα επιβολή προστίμου από 5 000 έως 10 000 ευρώ στον αλλοδαπό που εισέρχεται παρανόμως στο έδαφος της χώρας ή διαμένει παρανόμως σε αυτό, καθώς και δυνατότητα του δικαστηρίου να αντικαταστήσει το εν λόγω πρόστιμο με απέλαση για περίοδο κάτω των πέντε ετών, σε περίπτωση καταδίκης για ποινικό αδίκημα

Διατακτικό

Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής παραπομπής την οποία υπέβαλε, με απόφαση της 16ης Μαρτίου 2011, ο Giudice di pace di Mestre (Ιταλία) είναι προδήλως απαράδεκτη.

(¹) ΕΕ C 152 της 21.5.2011.

Αναίρεση που άσκησαν στις 11 Αυγούστου 2011 η Total SA και η Elf Aquitaine SA κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 7 Ιουνίου 2011 στην υπόθεση T-206/06, Total και Elf Aquitaine κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-421/11 P)

(2011/C 340/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσες: Total SA και Elf Aquitaine SA (εκπρόσωποι: E. Morgan de Rivery και A. Noël-Baron, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των ανααιρεσιουσών

Οι ανααιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— κυρίως:

— να ακυρώσει, βάσει των άρθρων 256 ΣΛΕΕ και 56 του Πρωτοκόλλου 3 περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 2011, στην υπόθεση T-206/06, Total και Elf Aquitaine κατά Επιτροπής·

— να δεχθεί τα αιτήματα που είχαν προβάλει πρωτοδικώς ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου·

— συνεκδοχικώς, να ακυρώσει τα άρθρα 1, στοιχεία γ' και δ', 2, στοιχείο β', 3 και 4, της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006) 2098 τελικό, της 31ης Μαΐου 2006·

— επικουρικώς: να αναπροσδιορίσει, βάσει του άρθρου 261 ΣΛΕΕ, τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν εις ολόκληρον και αλληλεγγύως στις εταιρίες Elf Aquitaine και Total με το άρθρο 2, στοιχείο β', της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006) 2098 τελικό, της 31ης Μαΐου 2006, στο πλαίσιο της πλήρους δικαιοδοσίας του, λόγω αντικειμενικών πλημμελειών στην αιτιολογία της αποφάσεως (ειδικότερα όσον αφορά την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου αντιμετώπιση του αποτρεπτικού παράγοντα) του Γενικού Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 2011, T-206/06, Total και Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, και να μειώσει τα πρόστιμα αυτά εις ολόκληρον και αλληλεγγύως σε 75 562 500 ευρώ για την Elf Aquitaine, και 58 500 000 ευρώ για την Total·

— έτι επικουρικότερον: να αναπροσδιορίσει, βάσει του άρθρου 261 ΣΛΕΕ, τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν εις ολόκληρον και αλληλεγγύως στην Elf Aquitaine και στην Total με το άρθρο 2, στοιχείο β' της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006) 2098 τελικό, της 31ης Μαΐου 2006, στο πλαίσιο της πλήρους δικαιοδοσίας του, λόγω αντικειμενικών πλημμελειών στην αιτιολογία της αποφάσεως, κατά το ποσοστό που το Δικαστήριο θα κρίνει κατάλληλο·

— εντελώς επικουρικώς: να απαλλάξει την Elf Aquitaine και την Total από την πληρωμή των τόκων υπερημερίας που άρχισαν να τρέχουν από της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006) 2098 τελικό, της 31ης Μαΐου 2006, και μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως Arkema στην υπόθεση T-217/06·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν η Elf Aquitaine και η Total κατά την ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της παρούσας αναίρεσεως, οι ανααιρεσείουσες προβάλλουν κυρίως έξι λόγους αναίρεσεως και έναν επικουρικώς.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσεως, η Total SA και η Elf Aquitaine SA επικαλούνται παράβαση του άρθρου 5 ΣΕΕ εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, στο μέτρο που αυτό επιβεβαίωσε την εφαρμογή της αρχής της αυτόματης ευθύνης των μητρικών εταιριών, όπως εφαρμόστηκε εν προκειμένω από την Επιτροπή και δικαιολογήθηκε με την έννοια της επιχειρήσεως κατά το άρθρο 101 ΣΛΕΕ. Κατά την άποψή της, η πρακτική αυτή είναι ασυμβίβαστη με τις αρχές της κατανομής αρμοδιοτήτων και της επικουρικότητας (πρώτο σκέλος) καθώς και της αναλογικότητας (δεύτερο σκέλος).

Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσεως, οι ανααιρεσείουσες επικαλούνται προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία του εθνικού δικαίου και της έννοιας της επιχειρήσεως, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε εσφαλμένα, μεταξύ άλλων, τη νομική αξία της αρχής της αυτονομίας του νομικού προσώπου.

Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης, οι ανααιρεσείουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε ηθελήμενα να αντλήσει συνέπειες από τον ποινικό χαρακτήρα των κυρώσεων στο δικαίωμα του ανταγωνισμού και των νέων υποχρεώσεων που απορρέουν από τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε καταχρηστικά και εσφαλμένα την έννοια της επιχειρήσεως κατά το δικαίωμα της Ένωσης, παρακάμπτοντας το τεκμήριο αυτονομίας που διέπει το εθνικό δικαίωμα των εταιριών καθώς και τον ποινικό χαρακτήρα των κυρώσεων στο δικαίωμα του ανταγωνισμού. Επιπλέον, οι ανααιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε εξετάσει αυτεπαγγέλτως τον μη σύννομο χαρακτήρα της ισχύουσας διοικητικής διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής.

Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, οι ανααιρεσείουσες επικαλούνται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας λόγω εσφαλμένης ερμηνείας των αρχών της επείκειας και της ισότητας των όπλων. Συγκεκριμένα, υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε την προσφυγή της Επιτροπής σε *probatio diabolica* και υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι η ανεξαρτησία μιας θυγατρικής εταιρίας πρέπει να εκτιμάται εν γένει, σε σχέση με την κεφαλαιουχική σχέση της με τη μητρική εταιρία, ενώ θα έπρεπε να εκτιμάται σε σχέση με τη συμπεριφορά της οικείας εταιρίας σε συγκεκριμένη αγορά.

Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσης, οι ανααιρεσείουσες επικαλούνται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως καθόσον το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε ταχέως την απόρριψη της επιχειρηματολογίας τους από την Επιτροπή, χωρίς οποιαδήποτε εξέταση των επιχειρημάτων που προέβαλε η Επιτροπή (πρώτο σκέλος). Επιπλέον, οι ανααιρεσείουσες επικαλούνται νομικά σφάλματα όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογίας που βαρύνει την Επιτροπή (δεύτερο σκέλος) και προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υποκατέστησε με τη δική του αιτιολογία εκείνη της Επιτροπής (τρίτο σκέλος).

Με τον έκτο λόγο αναίρεσης, οι ανααιρεσείουσες καταγγέλλουν παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, στο μέτρο που το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στις ανααιρεσείουσες –μητρικές εταιρίες– είναι ανώτερο από το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην Arkema, θυγατρική εταιρία υπεύθυνη για την παράβαση.

Με τον έβδομο λόγο αναίρεσης, οι ανααιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλείονα νομικά σφάλματα κατά την εφαρμογή πολλαπλασιαστικού συντελεστή τρία με σκοπό το αποτρεπτικό αποτέλεσμα του προστίμου. Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη έτσι τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998 σχετικά με τον υπολογισμό των προστίμων (πρώτο σκέλος) καθώς και τον αδιαίρετο χαρακτήρα του βασικού ποσού του προστίμου (δεύτερο σκέλος).

Με τον όγδοο λόγο αναίρεσης, οι ανααιρεσείουσες ζητούν τη μείωση του ποσού των προστίμων που τους επιβλήθηκαν.

Με τον ένατο και δέκατο λόγο αναίρεσης, οι ανααιρεσείουσες ζητούν την άρση της υποχρεώσεως καταβολής των τόκων υπερημερίας, οι οποίοι απαιτούνται από την Επιτροπή σε εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως καθώς και της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Krajský súd de Prešov (Σλοβακία) στις 22 Αυγούστου 2011 — SKP κατά Kveta Polhošová

(Υπόθεση C-433/11)

(2011/C 340/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβακική

Αιτούν δικαστήριο

Krajský súd de Prešov (Σλοβακία)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: SKP

Εφεσίβλητη: Kveta Polhošová

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει στα άρθρα 5 έως 9 της οδηγίας 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά (¹), να δοθεί η ερμηνεία ότι ως αθέμιτη εμπορική πρακτική πρέπει να θεωρείται και η εκ μέρους επιχειρήσεως εκχώρηση απαιτήσεων έναντι καταναλωτών σε πρόσωπο που έχει κηρυχθεί σε πτώχευση, οσάκις δεν εξασφαλίζεται στους καταναλωτές η απόδοση των εξόδων της ένδικης διαδικασίας που κινείται για διαφορά από σύμβαση συναφθείσα με καταναλωτή;
- 2) Στην περίπτωση κατά την οποία δοθεί στο προηγούμενο ερώτημα η απάντηση ότι αντιβαίνει προς το δικαίωμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης η εκχώρηση απαιτήσεων έναντι καταναλωτών, για τον σκοπό της δικαστικής επιδιώξεώς τους, σε πρόσωπο που έχει κηρυχθεί σε πτώχευση:
 - α) Δύνата να δοθεί στο άρθρο 47 του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης η ερμηνεία ότι δεν εμποδίζει δικαιοδοτικό όργανο να μην εφαρμόσει, για λόγους προστασίας των καταναλωτών, την εκ του νόμου προβλεπόμενη απαλλαγή του συνδίκου πτωχεύσεως από την υποχρέωση καταβολής του ενιαίου δικαστικού τέλους και, ενδεχομένως, να κηρύξει, χωρίς τούτο να συνιστά προσβολή του δικαιώματος ένδικης προστασίας του συνδίκου πτωχεύσεως, την κατάργηση της ένδικης διαδικασίας λόγω μη καταβολής του ενιαίου δικαστικού τέλους για την κατάθεση της αγωγής;
 - β) Αποκλείουν τα άρθρα 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (²), την εφαρμογή διατάξεως του εθνικού δικαίου προβλέπουσας την απαλλαγή του συνδίκου πτωχεύσεως από την υποχρέωση καταβολής του ενιαίου δικαστικού τέλους, στην περίπτωση κατά την οποία, άνευ της αθέμιτης εμπορικής πρακτικής, ο ενάγων δεν θα απηλλάσσετο της καταβολής του εν